

Helyzetjelentés a rögbiről

Hogy mi is az a *rögbi*, azt aligha kell magyarázni annak, aki szereti a sportot. Arra a kérdésre azonban, hogy létezik-e minálunk, Magyarországon ez a világszerte népszerű sportág, aligha hiszem, hogy sokan felelnének helyesen. A többség ugyanis hittel vallaná, hogy ez *nem a mi sportunk*.

Pedig Magyarországon él a *rögbi*, sőt még bajnokság is létezik a sportágban. Hat csapat küzd meg egymással, az OKGT, a BEAC, a GAMF (Kecskemét), a győri *Újkalász Tsz.*, a Labor MIM (Esztergom), és az MGM (Érd). A bajnoki küzdelmek most éppen átszervezésre várnak, átállnak ugyanis az *őszi-tavaszi* rendszerre. Nem fontoskodásból, a bevett sportágak utánzásának vágyától vezettetve, kerül erre sor, hanem azért, mert a csapatokban többnyire diákok játszanak, a tanévhez igazodó bajnoki kiírás tehát értelemszerű.

Bevallom őszintén a magyarországi rögbiről a közelmúltig én se nagyon tudtam. Aztán felkeresett a szerkesztőségben Erdélyi Sándor, az OKGT edzője, egyik játékosa, Szepsy Csaba társaságában. Bejelentették: panaszuk van.

Gyakorta megesik, hogy felkeresik a szerkesztőséget a kevésbé elismert sportágak képviselői, s követelik, írjunk róluk, intézzük el, hogy hivatalosan is elismerjék őket, legyen szövetségük, költségvetésük és minden más hasonló, ami csak dukál a komoly sportágnak. Azt hittem, most is valami hasonlóról lesz szó, ám várakozásomban csalódnom kellett. Az OKGT rögbisei mindössze azt kifogásolták, hogy *semmiféle információhoz nem jutnak idehaza* a sportág nemzetközi életéről, pedig a külföldi eredmények ismerete náluk létkérdés, a rögbi világ népszerűsége ad nekik erőt ahhoz, hogy tovább folytassák, amit elkezdtek, megszállottan kergessék ezentúl is a tojásdad alakú labdát.

Hamar kiderült, hogy a *Magyar Nemzet* sportrovata sem tájékozottabb náluk a nemzetközi eredményekről, a különféle hírgyűnösök rögbiről szóló hírei nem, vagy csak alig-alig, jutnak el hozzánk. Miután ezt tisztáztuk, beszélgetni kezdtünk a sportágról.

Kiderült, hogy például az OKGT hetente háromszor edz, kedden, csütörtökön és vasárnap. Ha folyik a bajnokság a vasárnapi gyakorlás elmarad, az éppen soros meccs helyettesíti. A BEAC-pályán játszik és edz az OKGT, mégpedig a salakon. Ezen kissé elesodálkoztam, hiszen annyit tudok a rögbiről, hogy *fűvön játszik*. Vendégeim a „szegény ember vízzel főz” közmondással válaszoltak, s erősködtek, örülnek ők a salaknak is. Csak legyen hol üzniük kedvenc sportjukat. Külföldön valóban fűvön zajlik a játék, a határainkon túl ritka a pályagondnokok elszánt

Kívülállóként okkal kérdeztem meg, hogy miből áll egy rögbiedzés minálunk. A válasz, röviden: *rengeteg futásból, sprintelésből*. Aztán következnek a technikai gyakorlatok, a különféle támadási formációk átisméltése, játék csak kevés van. Érdekelt még, hogy *drága sport-e a rögbi?* A válasz: *nem nagyon*. Az OKGT esztendőnként *tízezer forinttal* támogatja a csapatát, a játékosok havonta *öt-száz forintot* áldoznak rá, s úgy ahogy eltűnt az anyagi gond. A szerelés se kerül túl sokba, egy nadrág, egy futballcipő kell hozzá, és egy dressz, aminek az ára négy éve kilencszáz forint volt. Viszont még ma is abban játszanak Szepsy Csabáék.

Erdélyi Sándor, az edző autodidakta. Nem is lehet más, hiszen nem lévén hivatalos sportág a rögbi, edzőképzést se követelhet magának. És amikor a hivatalos elismerés témájához értünk, érdekelni kezdett, hogy próbálkoztak-e már az OTSH-ban, hogy elismerjék őket. Természetesen jártak a sporthatóságnál, ám ott kiderült, helyzetük a *22-es csapdjához* hasonlatos. Az OTSH véleménye: legyen több csapat, s akkor lehet tárgyalni a hivatalos bejegyzésről. A másik oldal: szövetség, azaz szervezettség híján nagyon nehéz belekezdeni egy sportág alapjainak lerakásába, ráadásul az efféle szervezés már aligha oldható meg néhány fanatikus rögbiszerető anyagi áldozatvállalásából.

A képlet tehát: *él a rögbi Magyarországon* — hála a sportág honi megszállottjainak. Erdélyi Sándor és Szepsy Csaba nem kerte, hogy propagandát csináljak nekik, az ilyesfajta népszerűsítés hatásos volta egyébként is már a múlté. Nekem sincs szándékomban a fogadatlan prókátor szerepében fellépni. Csak éppen tudatni kívánom azzal, aki nem tudná: Magyarországon is létezik ez a világon az ötödik legnépszerűbbnek rangsorolt sportág.

(malonyai)

re diákok játszanak, a tanév-hez igazodó bajnoki kiírás tehát értelemszerű.

Bevallom őszintén a magyarországi rögbiről a közelmúltig én se nagyon tudtam. Aztán felkeresett a szerkesztőségben Erdélyi Sándor, az OKGT edzője, egyik játékos, Szepsy Csaba társaságában. Bejelentették: panaszuk van.

Gyakorta megesik, hogy felkeresik a szerkesztőséget a kevésbé elismert sportágak képviselői, s követelik, írjunk róluk, intézzük el, hogy hivatalosan is elismerjék őket, legyen szövetségük, költségvetésük és minden más hasonló, ami csak dukál a komoly sportágnak. Azt hittem, most is valami hasonlóról lesz szó, ám várakozásomban csalódnom kellett. Az OKGT rög-bisei mindössze azt kifogásolták, hogy *semmilyen információhoz nem jutnak idehaza a sportág nemzetközi életéről, pedig a külföldi eredmények ismerete náluk létkérdés, a rögbi világ népszerűsége ad nekik erőt ahhoz, hogy tovább folytassák, amit elkezdtek, megszállottan kergessék ezentúl is a tojásdad alakú labdát.*

Hamar kiderült, hogy a Magyar Nemzet sportrovata sem tájékozottabb náluk a nemzetközi eredményekről, a különböző hírügynökségek rög-biről szóló hírei nem, vagy csak alig-alig, jutnak el hozzánk. Miután ezt tisztáztuk, beszélgetni kezdtünk a sportágról.

Kiderült, hogy például az OKGT hetente háromszor edz, kedden, csütörtökön és vasárnap. Ha folyik a bajnokság a vasárnapi gyakorlás elmarad, az éppen soros meccs helyettesíti. A BEAC-pályán játszik és edz az OKGT, mégpedig a salakon. Ezen kissé elcsodálkoztam, hiszen annyit tudok a rögbiről, hogy *fűvön játszik*. Vendégeim a „szegény ember vízzel főz” közmondással válaszoltak, s erős-ködtek, örülnek ők a salaknak is. Csak legyen hol üzniük kedvenc sportjukat. Külföldön valóban fűvön zajlik a játék, a határainkon túl ritka a pályagondnokok elszánt harca a gyep állítólagos védelméért.

Csehszlovákiában például az a szokás, hogy a pályagondnok korán reggel felkel, alaposan meglocsolja a gyepet, megszórja fűmaggal, amit aztán edzésen éppen a rög-bizók taposnak bele a talajba. *Ahány ház, annyi szokás...*

És ha már a külföldnél tartunk. Egyre népszerűbb a rögbi, ahogy az már szokás, a hagyományos sportágaknál. A Szovjetunióban például századunk húszas éveitől van létjogosultsága, napjainkban kétszáz csapatot számlál a mezőny, csak Moszkvában huszonkét együttes van. Csehszlovákia és Románia a rögbi élenjárói közé tartozik, nem beszélve Angliáról, Franciaországról, Walesről, az NSZK-ról és Olaszországról, ahol egy-egy válogatott találkozón parázs a hangulat, nagyszerű a légkör.

talos sportág a rögbi, edzőképzést se követelhet magának. És amikor a hivatalos elismerés témájához értünk, érdekelni kezdett, hogy próbálkoztak-e már az OTSH-ban, hogy elismerjék őket. Természetesen jártak a sporthatóságnál, ám ott kiderült, helyzetük a 22-es csapdjához hasonlatos. Az OTSH véleménye: legyen több csapat, s akkor lehet tárgyalni a hivatalos bejegyzésről. A másik oldal: szövetség, azaz szervezettség híján nagyon nehéz belekezdeni egy sportág alapjainak lerakásába, ráadásul az efféle szervezés már aligha oldható meg néhány fanatikus rögbiszerető anyagi áldozatvállalásából.

A képlet tehát: *él a rögbi Magyarországon* — hála a sportág honi megszállottjainak. Erdélyi Sándor és Szepsy Csaba nem kérte, hogy propagandát csináljak nekik, az ilyesfajta népszerűsítés hatásvolta egyébként is már a múlté. Nekem sincs szándékomban a fogadatlan prókátor szerepében fellépni. Csak éppen tudatni kívánom azzal, aki nem tudná: Magyarországon is létezik ez a világon az ötödik legnépszerűbbnek rangsorolt sportág.

(malonyai)